

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **MgA. J. P.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2021, č. j. KUJCK 62665/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 1. 2022, č. j. 54 A 8/2021-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát města České Budějovice, správní odbor (dále jen „správní orgán prvního stupně“), výrokem I. rozhodnutí ze dne 23. 3. 2021, č. j. 1778,1972/2020 SK (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným přestupkem v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit z nedbalosti porušením § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že „*dne 25. 1. 2020 v 09.08 hod. na pozemní komunikaci ulice Okružní u č. p. 647 v obci České Budějovice, ve směru jízdy od ulice Trocnovská ke kruhovému objezdu, překročil při řízení vozidla Volvo, reg. značky X nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, nejméně o 40 km/h v obci (Naměřená rychlost 93 km/h, po odečtení toleranční odchylky rychloměru 3 km/h při rychlosti do 100 km/h minimálně 90 km/h).*“ Za uvedený přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 5.000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí, a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Správní orgán prvního stupně rovněž výrokem II. rozhodnutí o přestupku zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, kterého se měl žalobce dopustit z nedbalosti porušením § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že „*dne 17. 1. 2020 ve 13.26 hod. na pozemní*

komunikaci ulice Plavská u domu č. 4 v obci České Budějovice, ve směru jízdy do centra města, překročil při řízení vozidla Volvo, reg. značky X nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/hod, nejméně o 31 km/h v obci.“ Shledal totiž, že spáchání skutku nebylo žalobci prokázáno.

[3] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o přestupku.

II.

[4] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“). Ten žalobu v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[5] Neshledal totiž důvodnou ani jednu ze žalobcem uplatněných žalobních námitek. Ty se týkaly neprokázání subjektu přestupku a souvisejícího neprovedení žalobcem navrhovaného důkazu videozáznamem z místa kontroly žalovaným; neprůkaznosti výstupu z rychloměru a související namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí; neprokázání skutečnosti, že policisté měřili rychloměrem TC005099, od kterého je ve správním řízení založen ověřovací list, a neprovedení důkazu žalobcem navrženého k vyvrácení tohoto závěru (originál výstupu z rychloměru v elektronické podobě); tvrzení, že nebylo správními orgány prokázáno, že byla měřena rychlost právě vozidlu řízenému žalobce; nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu a požadavku na naprostou anonymizaci soudních rozhodnutí.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel především krajskému soudu vytýká, že nezrušil napadené rozhodnutí z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu správními orgány. Konkrétně má stěžovatel za to, že skutečnost, kdo je subjektem přestupku, musí dokázat správní orgán. V nynějším případě však v této otázce vycházely správní orgány toliko z jednostranných písemných záznamů policistů, a to z úředního záznamu o spáchání přestupku a z oznámení o přestupku. Podle stěžovatele však nelze stavět skutkový stav pouze na jednostranných záznamech policistů, a to zejména za situace, kdy stěžovatel namítal, že nebyl subjektem přestupku. V takovém případě byl správní orgán povinen provést dokazování. Na podporu svého tvrzení stěžovatel poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49. Stěžovatel přitom k prokázání skutečnosti, že se na místě kontroly nenacházel a vozidlo neřídil, navrhoval provedení důkazu videozáznamem z místa kontroly. Tomuto návrhu žalovaný nevyhověl. Krajský soud podle stěžovatele následně pochybil, dospěl-li k závěru, že z kontextu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný návrh považoval za nadbytečný (a nahradil tak správní úvahu úvahou soudní), a nezrušil napadené rozhodnutí pro neprovedení uvedeného důkazu žalovaným. Chybný je podle stěžovatele i odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 10 As 282/2019-39. Podle stěžovatele nadto nemohl být navržený důkaz

pokračování

nadbytečný, když skutkový stav věci nebyl zjištěn bez důvodných pochybností; úřední záznam o spáchání přestupku není důkazem, který by skutečnost, že stěžovatel spáchal přestupek, prokazoval bez důvodných pochybností. Krajský soud tedy podle stěžovatele nesprávně posoudil rovněž otázku, zda byla rozumná pochybnost o totožnosti řidiče. Právě uvedená argumentace je podle stěžovatele přijatelná k meritornímu přezkumu kasačním soudem, neboť se týká důležité, judikaturou neřešené problematiky způsobu dokazování subjektu přestupku.

[8] Stěžovatel má dále za to, že krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť aproboval nepřezkoumatelné napadené rozhodnutí. V něm totiž žalovaný podle stěžovatele přesvědčivě nevypořádal odvolací námitku týkající se neprůkaznosti výstupu z rychloměru. Stěžovatel přitom v odvolání tvrdil, že výstup z použitého rychloměru (LTI 20/20 TruCam) vypadá vizuálně zcela odlišně, než tomu bylo v nynějším případě, a své tvrzení dokládal kopií vzorového výstupu z Návodu k obsluze, který též navrhl provést k důkazu. Přijatelnost této argumentace shledává stěžovatel v tom, že v ní namítá zásadní vadu, spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a napadeného rozsudku. Stěžovatel má současně za to, že kasační stížnost činí přijatelnou pochybení krajského soudu, který aproboval napadené rozhodnutí založené na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a to kvůli neprůkaznému výstupu z rychloměru.

[9] Stěžovatel je rovněž přesvědčený o tom, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů i proto, že se v něm krajský soud řádně nevypořádal s žalobní námitkou, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jelikož nedostatečně vypořádal odvolací námitku, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že rychlost vozidla byla měřena rychloměrem v. č. TC005099, od kterého byl do správního spisu založen ověřovací list. Namísto toho, aby krajský soud reálně posoudil, zda žalovaný přesvědčivě vypořádal odvolací argumentaci, pouze zopakoval nepřipadné argumenty žalovaného.

[10] Stěžovatel dále připomíná, že již v odvolání namítal, že výstup z rychloměru neprokazuje, že bylo měřeno právě vozidlo jím řízené. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí této námitce nevěnoval, a zatížil tudíž napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud pak namísto toho, aby napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, sám vypořádal odvolací námitku za žalovaného a uvedl argumenty zdůvodňující, že žalovaný nepochybil; nahradil tedy správní úvahu úvahou soudní. Jelikož krajský soud v napadeném rozsudku nevyjádřil, že žalovaný odvolací námitku vypořádal, je třeba podle stěžovatel mít za to, že tak neučinil, a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelným je z toho důvodu i napadený rozsudek. I kdyby z tohoto důvodu přesto neshledal kasační soud nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, pak minimálně krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda žalovaný vypořádal odvolací námitku, že výstup z rychloměru neprokazuje, že bylo měřeno právě vozidlo řízené stěžovatelem, či nikoliv. Stěžovatel ohledně přijatelnosti této argumentace zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost představuje zásadní vadu rozhodnutí, která má přesah do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] Stěžovatel a jeho právní zástupce nakonec vyjadřují nesouhlas se zveřejněním napadeného rozsudku i rozsudku kasačního soudu bez anonymizace na webové stránce Nejvyššího správního soudu.

IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Nejprve k námitce neprokázání subjektu přestupku uvádí, že z předloženého správního spisu je zřejmé, že kontrolovaným řidičem, který spáchal posuzovaný přestupek, byl právě stěžovatel. Řidič vozidla byl policisty řádně ztotožněn na základě předloženého občanského průkazu stěžovatele, což vyplývá z oznámení o přestupku sepsaného na místě kontroly a rovněž z úředního záznamu policistů, ve kterém je podrobně popsán celý průběh projednávání přestupku na místě se stěžovatelem. Tvzení stěžovatele, že má spory s Městskou policií v Českých Budějovicích, považuje žalovaný za účelové. Považuje také za nepravděpodobné, že by kontrolu provádějící policisté záměrně uváděli do dokumentů nepravdivé údaje a vystavili se tak vědomě nebezpečí vlastního postihu pro křivé obvinění či zneužití pravomoci veřejného činitele. Žalovaný tedy nemá nejmenší důvod zpochybňovat věrohodnost a správnost dokumentace předložené Městskou policií České Budějovice. Nadto žalovaný zdůrazňuje, že tvrdil-li stěžovatel, že se vytykaného přestupkového jednání nedopustil a že došlo k záměně osob, měl toto uvést již v řízení před správním orgánem prvního stupně a uvedené doložit a také vysvětlit, z jakého důvodu jiná osoba na místě policisty prováděné kontroly disponovala jeho občanským průkazem.

[13] Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, že byl zmanipulován výstup z použitého rychloměru. Poukazuje přitom na závěry rozsudku krajského soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 10 A 134/2014-46, který se obdobnou námitkou v minulosti zabýval, a v něm citovanou judikaturu kasačního soudu. V nynější věci má žalovaný za to, že z předloženého výstupu z rychloměru je zřejmé, že dne 25. 1. 2020 byl použit právě ověřený rychloměr TC005099, a tudíž nepovažuje kasační námitku stěžovatele, že nebylo prokázáno použití uvedeného rychloměru, za opodstatněnou.

[14] Nedůvodná je podle žalovaného i námitka, že správní orgány nikterak neprokázaly, že měření rychlosti bylo prováděno právě ověřeným rychloměrem s výrobním číslem TC005099. Ze spisového materiálu podle žalovaného nevyplývá v tomto ohledu jakákoliv pochybnost. Z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, tedy na výstupu z rychloměru, který nelze žádným způsobem upravit či zmanipulovat, je uvedeno výrobní číslo použitého rychloměru TC005099. Stejně tak v úředním záznamu hlídky městské policie ze dne 25. 1. 2020 je uvedeno, že měření rychlosti bylo provedeno laserovým měřičem rychlosti typu LTI 20/20 TruCam s výrobním číslem TC005099.

[15] K námitce, že došlo k manipulaci s rychloměrem při provádění měření rychlosti, a že tedy není průkazné, že bylo měřeno právě vozidlo, které měl řídit stěžovatel, žalovaný uvádí, že nemůže být pochyb o tom, že na tiskovém výstupu ze rychloměru je zaznamenáno právě vozidlo řízené stěžovatelem. Fotografie jsou generovány programem sloužícím pro tisk protokolu, který tvoří příslušenství použitého rychloměru. V protokolu je zobrazen měřicí snímek se záměrným křížem, snímek vozidla a snímek výřezu tabulky registrační značky. Veškeré snímky v protokolu jsou snímky měřeného vozidla a nelze s nimi manipulovat, tzn. je vyloučeno, aby v protokolu z měření byly najednou snímky

pokračování

různých vozidel. Měřicí zařízení rychlost vyhodnotilo, nenahlásilo chybu měření, a tudíž ani k žádné chybě měření nemohlo dojít.

V.

[16] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 77/2021 Sb.).

[17] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikturně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33 a řadu dalších). Z něj přitom vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[18] Nejvyšší správní soud ověřil, že se ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, na nyní projednávanou věc užije, neboť krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. a jedná se o přestupkovou věc, kterou ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele.

[19] Podle stěžovatelova mínění tomu tak je, neboť krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a rovněž nesprávně posoudil namítanou otázku dostatečnosti zjištěného skutkového stavu správními orgány.

[20] Nejvyšší správní soud však v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu.

[21] Nejvyšší správní soud se problematice nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve své judikatuře již opakovaně věnoval (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Zdůraznil přitom, že

soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[22] Stěžovatel má konkrétně za to, že krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť aproboval nepřezkoumatelné napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný přesvědčivě nevypořádal odvolací námitku týkající se neprůkaznosti výstupu z rychloměru. Stěžovatel přitom v odvolání tvrdil, že výstup z použitého rychloměru (LTI 20/20 TruCam) vypadá vizuálně zcela odlišně, než tomu bylo v nynějším případě, a své tvrzení dokládal kopií vzorového výstupu z Návodu k obsluze, který též navrhl provést k důkazu.

[23] Nejvyšší správní soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný se stěžovatelovou odvolací námitkou napadající neprůkaznost výstupu z použitého rychloměru zabýval na stranách 7-8 napadeného rozhodnutí. Krajský soud se pak k problematice výstupu z měřicího zařízení vyjádřil v odstavcích 24. až 28. napadeného rozsudku a uzavřel, že se žalovaný všemi odvolacími námitkami v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval. Vyslovil také, že ač žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, proč neprovedl důkaz návodem k použití měřicího zařízení, tak tato skutečnost sama o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože skutkový stav byl dostatečně prokázán provedenými důkazy. Poukázal přitom na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 349/2020-43, věnujícího se otázce nezbytnosti dokazování návodem k použití měřicího přístroje v případě nevěrohodnosti a zjevné účelovosti uplatněné námítky. Kasační soud v této souvislosti připomíná, že nesouhlas stěžovatele s rozsahem a způsobem odůvodnění podaného žalovaným i krajským soudem (stěžovatel konkrétně v žalobě namítal, že žalovaný námitku ohledně neprůkaznosti výstupu z rychloměru „nevypořádal přesvědčivě“) nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163; v nich uvedené závěry se sice týkají pouze nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu, ale jsou přílehlavé i pro správní rozhodnutí). Předestřená námitka týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů tudíž nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[24] Přijatelnou nečiní kasační stížnost ani související stěžovatelova námitka, že krajský soud aproboval napadené rozhodnutí, které bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a to kvůli neprůkaznému výstupu z rychloměru. Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, vyslovil, že ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny přestupce plně postačují tyto podklady: oznámení o spáchání přestupku, osvědčení o proškolení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení, ověření měřicího zařízení (ověřovací list) a záznam průběhu měření. V nyní posuzovaném případě vycházely správní orgány mimo jiné rovněž z oznámení o spáchání přestupku ze dne 25. 1. 2020, záznamu o přestupku - výstupu z rychloměru ze dne 25. 1.

pokračování

2020 (jehož průkaznost nebyla v řízení před správními orgány ani následně v řízení před krajským soudem zpochybněna), ověřovacího listu použitého rychloměru LTI 20/20 TruCam, v. č. TV005099, ze dne 29. 5. 2019 a osvědčení o absolvování školení o obsluze rychloměru. Tyto podklady přitom, jak správně v napadeném rozsudku uvedl krajský soud, postačovaly ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu k učinění závěru o spáchání posuzovaného přestupku stěžovatelem.

[25] Stěžovatel je dále přesvědčen o tom, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů i proto, že se v něm krajský soud řádně nevypořádal se žalobní námitkou, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jelikož se nevěnoval odvolací námitce, že rychlost vozidla nebyla změřena rychloměrem v. č. TC005099, od něhož byl do správního spisu založen ověřovací list.

[26] Z napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud ověřil, že se žalovaný k předestřené odvolací námitce vyjádřil, přičemž vyslovil, že z předloženého výstupu rychloměru (který neshledal neprůkazným, jak namítal stěžovatel) je zřejmé, že dne 25. 1. 2020 byl použit právě ověřený rychloměr TC005099. Krajský soud poté v napadeném rozsudku v odstavci 27. závěru žalovaného přisvědčil, když na podkladě správního spisu (zejména z výstupu z měření, kde je uvedeno výrobní číslo rychloměru) dovodil, že v posuzovaném případě byl k měření rychlosti vozidla použit rychloměr v. č. TC005099. Z napadeného rozsudku je tedy zřejmé, že krajský soud neshledal, že by z předestřené důvodu bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné; naopak krajský soud považoval závěr žalovaného ohledně použití ověřeného rychloměru v. č. TC005099 správným. K uvedenému Nejvyšší správní soud připomíná, že již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, vyslovil, že nelze obecně spatřovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pouze v tom, že se soud ztotožnil se závěry žalovaného správního orgánu a ty si se souhlasnou poznámkou přisvojil. Nejvyšší správní soud rovněž dodává, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35); ta však v nynějším případě nevznikla. Ani naposledy uvedená stěžovatelova argumentace tedy nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[27] Stěžovatel dále přijatelnost kasační stížnosti z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spatřuje v pochybení krajského soudu, který se podle něj nevyjádřil k tomu, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolací námitkou, že výstup z rychloměru neprokazuje, že bylo měřeno právě vozidlo řízené stěžovatelem, a namísto toho, aby napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, sám vypořádal odvolací námitku za žalovaného a uvedl argumenty zdůvodňující, že žalovaný nepochybil. Pochybení tedy spočívá v tom, že krajský soud nahradil správní úvahu úvahou soudní. Podle stěžovatele se přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí této námitce nevěnoval, a zatížil tudíž napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[28] K argumentaci stěžovatele, kterou v odvolání poukazoval na to, že „z ničeho nelze dovodit, že vozidlo, které bylo změřeno, bylo právě vozidlem odvolatele. Vozidlo na snímku

vlevo s měřeným vozidlem nijak nesouvisí. Údaje pod fotografií přitom doplňují manuálně strážníci.“, se žalovaný vyslovil na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde se věnuje zjištěnému skutkovému stavu. Uvádí, že ten byl zjištěn na základě řádně provedeného dokazování, o kterém nevznikají důvodné pochybnosti a není pochyb ani o tom, že takto prokázané jednání odvolatele naplňuje po všech stránkách zákonné znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu. Podrobně poté odůvodňuje také svůj závěr, že nemůže být pochyb o tom, že na tiskovém výstupu je zaznamenáno vozidlo stěžovatele.

[29] Závěr krajského soudu týkající se žalobní námitky, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyslovil k odvolací námitce zpochybňující skutečnost, že bylo rychloměrem měřeno právě vozidlo, které měl řídit stěžovatel, je implicitně zřejmý z odstavců 24. až 28. napadeného rozsudku. Jelikož se zde krajský soud zabýval správností závěrů žalovaného týkajících se stěžovatelem vyjádřených pochybností ohledně změření rychlosti právě u jeho vozidla, včetně průkaznosti a počtu měření rychloměrem, a použití rychloměru LTI 20/20 TruCam, v. č. TV005099, které stěžovatel ve své žalobě zpochybňoval, je zřejmé, že krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů kvůli tomu, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že výstup z rychloměru neprokazuje, že bylo měřeno právě vozidlo řízené stěžovatelem. Jak již výše kasační soud odkazem na svoji ustálenou judikaturu připomněl, soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Podstatné přitom je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. již cit. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 126/2013-19 a č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[30] V nynějším případě se krajský soud se smyslem stěžovatelovy žalobní argumentace týkající se zpochybnění správnosti změření rychlosti právě jeho vozidla vypořádal, přičemž z této argumentace je implicitně zřejmé, že neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů kvůli tvrzenému nevypořádání stěžovatelovy odvolací námitky téhož obsahu. Výše předestřená kasační argumentace, jakož ani alternativně (pro případ, že nebude shledána nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z tohoto důvodu) uplatněná kasační námitka, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda žalovaný vypořádal odvolací námitku, že výstup z rychloměru neprokazuje, že bylo měřeno právě vozidlo řízené stěžovatelem, či nikoliv, tudíž nemůže pro výše uvedené založit přijatelnost kasační stížnosti.

[31] Přijatelnost kasační stížnosti nezpůsobuje ani stěžovatelova námitka, že krajský soud pochybil, když nezrušil napadené rozhodnutí z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu správními orgány ve vztahu ke zjištění subjektu přestupku.

[32] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, vyslovil, že „v řízení o přestupku, stejně jako v řízení trestním, platí zásada, že postihnout za přestupek lze určitou osobu jen tehdy, je-li jí prokázáno, že je to právě ona, kdo se dopustil jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. Znamená to tedy, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne

pokračování

zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost. [...]“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu také v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, vyslovil, že správní orgán je podle § 3 správního řádu povinen postupovat v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, kdo se předmětného jednání dopustil. Nemusí se vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil.

[33] V nynějším případě Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 1. 2020 prováděla hlídka Městské policie České Budějovice měření rychlosti laserovým rychloměrem na ulici Okružní v Českých Budějovicích, a to v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/hodinu. V 09:08 hodin tato hlídka na vzdálenost 159 metrů změřila rychlost vozidla značky Volvo, registrační značky X, 84 km/hodinu, čímž zjistila, že toto vozidlo překročilo povolenou rychlost po odečtení odchylky radaru o 40 km/hodinu. Strážník M. ihned poté, co toto vozidlo minulo měřicí bod, zastavila vozidlo předepsaným způsobem a strážník K. řidiče vyzval k prokázání totožnosti; to řidič prostřednictvím občanského průkazu učinil a prokázal se jako stěžovatel. Stěžovatel poté uvedl, že se nachází blízko dálnice a pospíchá se synem na tenisové závody, rychle jede, protože zaspali. Dále uvedl, že nesouhlasí s místem měření rychlosti, že slouží pouze k vybírání peněz, že stěžovatel je muzikant a ročně naježdí tisíce kilometrů. Podání vysvětlení bylo přitom zaznamenáno na osobní kameru strážníka K. č. 15. S řidičem bylo na místě sepsáno oznámení o dopravním přestupku, k němuž se tento nevyjádřil ani jej nepodepsal.

[34] Stěžovatel svoji argumentaci, v níž poukazoval na to, že dne 25. 1. 2020 neřídil vozidlo v Českých Budějovicích, tedy, že se muselo jednat o záměnu osob, a tudíž, že správní orgán prvního stupně neprokázal subjekt přestupku, uplatnil až v podaném odvolání. Toto své tvrzení vysvětlil pouze tak, že má se strážníky Městské policie České Budějovice dlouhodobé spory, a tito si něj zasedli. Žalovaný k této námitce v napadeném rozhodnutí vyslovil, že ze správního spisu je zřejmé, že kontrolovaným řidičem, který spáchal posuzovaný přestupek, je právě stěžovatel. Řidič vozidla byl městskými strážníky řádně ztotožněn na základě předloženého občanského průkazu, což vyplývá z oznámení o přestupku sepsaného na místě kontroly a rovněž z úředního záznamu městských strážníků, ve kterém je podrobně popsán celý průběh projednání přestupku na místě se stěžovatelem. Tvrzení o sporech s městskou policií označil žalovaný za účelové. Žalovaný nepovažuje za pravděpodobné, že by kontrolu provádějící strážníci záměrně uváděli nepravdivé údaje, a vystavili se tak nebezpečí vlastního postihu pro křivé obvinění či zneužití pravomoci veřejného činitele; nemá tedy sebemenší důvod zpochybňovat věrohodnost a správnost dokumentace předložené správním orgánem prvního stupně. Pokud stěžovatel tvrdil, že došlo k záměně osob a přestupkového jednání se nedopustil, tak měl tuto skutečnost uvést již v řízení před správním orgánem prvního stupně a uvedené taktéž doložit (uvést,

kde se ve skutečnosti nacházel, kdo řídil vozidlo registrační značky X, z jakého důvodu disponovala údajná osoba přestupce jeho občanským průkazem).

[35] Krajský soud v napadeném rozsudku vycházejí z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 46/2005-55 uzavřel, že v posuzované věci nevyvstala rozumná pochybnost o tom, že se přestupku dopustil stěžovatel. Stěžovatel svá tvrzení o tom, že v Českých Budějovicích nebyl, vozidlo neřídil a nebyl kontrolován hlídkou městské policie, uvedl až v odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Za situace, kdy stěžovatel v řízení před správním orgánem prvního stupně aktivně podal odpor a prostřednictvím svého zmocněnce se dále seznamoval s obsahem správního spisu, měl uvedená tvrzení učinit již v tomto řízení. Pokud tomu tak nebylo, nezakládá jeho obecné a ničím neprokázané tvrzení, kterým se snažil zpochybnit, že byl pachatelem přestupku (kdy ani netvrdil, že mu byl občanský průkaz odcizen, či byl jinak zneužit), ve srovnání s důkazy obsaženými ve správním spise rozumné pochybnosti o totožnosti stěžovatele jako pachatele přestupku. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž se ztotožnil se závěrem žalovaného, že provedené ztotožnění řidiče (stěžovatele) postačovalo k prokázání toho, že se skutku dopustil. Krajský soud tedy při svém posouzení vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a s ohledem na výše uvedené se nedopustil nesprávnosti při posouzení otázky týkající se prokázání subjektu přestupku.

[36] S ohledem na právě vyslovené závěry nečiní kasační stížnost přijatelnou ani stěžovatelova výtky, že krajský soud nesprávně uzavřel, že žalovaný nepochybil, neprovedl-li v odvolání navržený důkaz záznamem z osobní kamery zasahujícího policisty. Jak výše uvedeno, v posuzované věci nevyvstala rozumná pochybnost o tom, že se přestupku dopustil stěžovatel, správní orgány tedy dostaly své povinnosti postavit nade vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a to i bez toho, aby bylo nutné provádět další (stěžovatelem v odvolání navržený) důkaz. Tato skutečnost je přitom, jak uvádí v napadeném rozsudku krajský soud, zřejmá z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[37] K argumentaci stěžovatele a jeho zástupce týkající se návrhu na anonymizaci napadeného rozsudku i rozsudku kasačního soudu Nejvyšší správní soud připomíná, že se touto problematikou již mnohokrát zabýval. Například v rozsudku ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019-32, vyslovil, že *„způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška.“* Pokud se advokát *„cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“* (srov. také např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 364/2019-34, a další). Nejvyšší správní soud se také již vyjádřil k požadavku na předložení věci státní správě Nejvyššího správního soudu, jakož i k dalším otázkám předmětného nesouhlasu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2019-40, ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019-34, ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 As 344/2021-42,

pokračování

ze dne 4. 2. 2021, č. j. 9 As 245/2019-38, nebo ze dne 29. 4. 2021, č. j. 2 As 236/2019-41. Od závěrů uvedené prejudikatury neshledává Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit ani na základě argumentace uvedené v kasační stížnosti. Kasační soud není ani názoru, že by na správnosti dosavadní judikatury něco měnil stěžovatelem poukazovaný článek zveřejněný na internetu dne 28. 12. 2021 nebo jeho odkaz na rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 22. 10. 2021, č. j. 18 C 250/2021-40.

[38] Nejvyšší správní soud tedy v posouzení krajského soudu nezjistil stěžovatelem namítané vady, jež měly spočívat v pochybení při výkladu hmotného či procesního práva a nerespektování dosavadní vnitřně jednotné a ustálené judikatury. Naopak, krajský soud své závěry založil právě na závěrech vyplývajících z relevantní judikatury. Jelikož napadený rozsudek netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti, jak již výše uvedeno, a není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledal důvod k přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu.

VI.

[39] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu